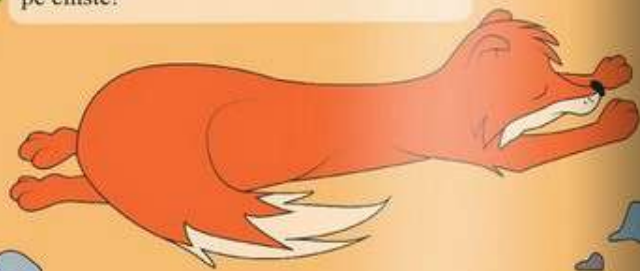

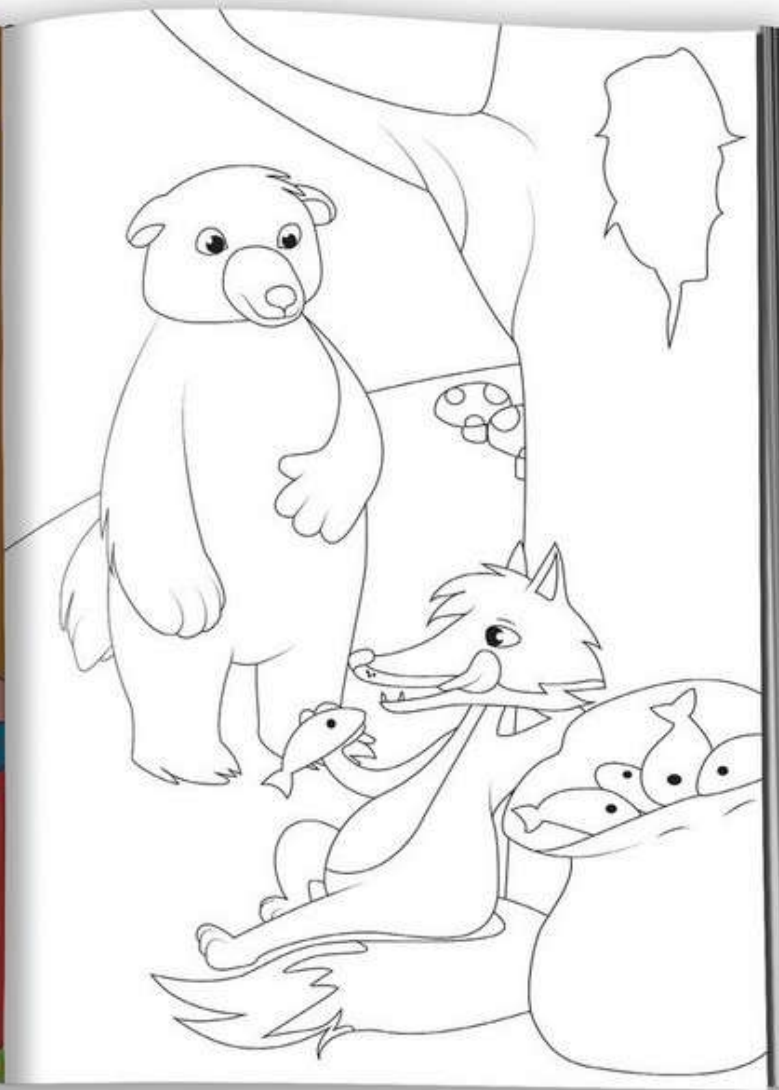
Vulpea umblase o zi și-o noapte după hrană și îi era tare foame. Stând lângă drum, vede cum se apropie un car plin cu pește. Vicleana se trânteste în mijlocul drumului, prefăcându-se moartă. Pescarul oprește căruța, ia vulpea și o aruncă pe grămada de pește:

— Din blana asta am să-i fac nevastei o haină pe cinste!

— Dă-mi și mie niște pește, cumătră, că tare mi-e poftă, i-a spus ursul.
— Ba să-ți pui pofta-n cui! Mergi și pescuiește, așa cum am făcut eu, și o să ai și tu pește! i-a răspuns vulpea.
— Dar nu știu să prind pește. Învață-mă!

Ursul s-a înfuriat și mai tare și a băgat laba în scorbura după vulpe. Vicleana îi striga că o doare când apuca de copac sau că nu-i pasă când o prindea de un picior. Ursul a obosit, fără să o poată prinde. Așa a rămas el păcălit de vulpe.

